

Назив књиге: „Пипи дуга чарапа“

Име писца: Астрид Линдгрен

Назив рада: „Пипи дуга чарапа“

У најпознатијем роману Астрид Линдгрен ради се о необичној деветогодишњој девојчици Папилоти коју сви знају као Пипи Дугу Чарапу.

Живела је сама у кући коју је назвала Вила Вилобрда. Уствари, не баш сама. Живела је са мајмунчетом, чика Нилсоном и коњем. Није имала ни маму, ни тату. Мама јој је умрла кад је била сасвим мала. Пипи је увек говорила да њена мама седи на небу и кроз једну рупицу мотри на њу. Тата јој је био поморски капетан који је једног дана нестао у олуји. Очев нестанак никад није прихватила као коначан. Била је уверена да је њен тата постао краљ домородаца негде далеко и да ће сигурно доћи по њу чим направи брод. Са својим оцем пловила је у авантуре и пропутовала је многе земље, упознала разне људе и обичаје.

Пипи је била великодушна, духовита, маштовита, јако способна и помало тврдоглава девојчица. Радила је само оно што жели, била је слободна да иде где хоће и сматрала је да скоро све може да се научи из игре и забаве. Знала је да се брине о себи. Волела је да једе медањаке и игра полку. Коса јој је била наранџаста и била је уплетена у две круте кике које су штрчале у страну. Лице јој било истачкано пегама. Хаљина јој је била плава са црвеним закрпама. Носила је дуге чарапе различите боје, једна смеђе, друга црне боје.

У Пипином комшилуку живели су брат и сестра Томи и Аника, који су одмах постали добри другари са Пипи. Била су то лепо васпитана, послушна, фина и уредна деца. Они су Пипи заволели баш онакву какава је и била... необичну и јако храбру... најхрабрију девојчицу на свету. Више је примера за храброст ове чудне девојчице. Једног дана трагајући за благом Пипи, Томи и Аника наишли су на дечака Вила кога је тукло петорица насилника. Пипи се страшно наљутила, па је ствар узела у своје руке. Сву петорицу је добро истукла. На једном излету, Пипи је укротила бика који је напао Томија и поломила му рокове. Провалнике, које су дошли да је опљачкају, средила је тако, да су на крају са њом заиграли полку и добили по златник. Својом храброшћу и домишљатошћу спасила је и децу из запаљене зграде.

Пипи је била јако дарежљива и волела је да прави изненађење својим пријатељима (једног дана је у пању старог дрвета оставила поклон за своје пријатеље Томија и Анику, на њеном рођендну сваки гост је добио поклон Томи фрулу од слоноваче, а Аника леп брош, учитељица је од Пипи добила златан сат уз извињење за лоше понашање).

У овој књизи много је лепих прича о Пепи, као кад се играла са полицијом жмурке, затим кад је кенула у школу, кад је спасила децу из пожара, кад је славила рођендан. Мени се највише допала прича „Пипи иде у циркус“.

У мали град је дошао циркус. Сва деца су желела да гледају циркуску представу, па тако и Томи и Аника. Од тате су искамчили паре за улазнице и отрчали су код Пипи да је убеди да пође са њима. Пипи никад није била у циркусу, чак није ни знала шта је циркус, па је одлучила да и она пође и види то чудо. Купили су карту за први ред и сачекали да представа почне. Зачула се музика, размакла завеса и на подијум је истрчао директор циркуса и 10 белих коња са црвеним нојевим перјем на глави. Коњи су били дресерини тако да су на сваки звук бича мењали кореографију. Прво су трчали у круг, па су се пропели на задње ноге и на крају би опет потрчали у круг. После ове, уследила је тачка са блештаво белим коњем, на чијим леђима је стајала девојка у златном трикоу. Трчали су у круг, а када су пролазили поред Пипи, она је скочила на леђа коња и ухватила се чврсто за струк сењорите Карменсите. Девојка, која је била прво запрепашћена, а затим и јако љута, млатарала је рукама, не би ли натерала Пипи да скочи, али није успела. Наиме, Пипи је сматрала да је плаћањем улазнице, стекла право да се добро забави и покаже шта све уме и од тога није одустајала. Гледаоцима је било смешно, али не и директору циркуса, који је послао редаре да зауставе коња. Директор је наредио редарима и да избаце Пипи из циркуса, али они нису успели ни да је помере са места. На крају су слегли раменима и отишли. У међувремену је почела следећа тачка, плесачица на жици. Девојка, ћерка директора циркуса, у сукњи од ружичастог тила и са ружичастим кишобраном је изводила сваке вратоломије на жици. Кад је дошла на малу платформу на крају жице да се припреми за следећу тачку, на жицу је скочила Пипи. Директор циркуса је поново послао редаре, чак пет њих, да избаце Пипи, али је публика почела да тапше и да тражи да Пипи остане. Вештине Сењорите Елвире нису биле ништа према ономе што је Пипи умела на жици. Директор циркуса уопште није био задовољан што Пипи наступа у његовом циркусу, хтео је да је се отараси што пре и зато се пришуњао и попустио жицу, мислећи да ће Пипи сигурно пасти. Али Пипи се заљуљала на жици, а онда и скочила право на главу директору циркуса, који се толико уплашио да је почео да трчи у круг све са Пипи на леђима. Публика је вриштала од смеха. Пипи се после неког времена вратила на своје место, поред Анике и Томија, а директор се једва повратио од изненађења и најавио је следећу тачку. Следећа тачка била је са најјачим човеком на свету Адолфом Снагатором. Свако ко је смео да се рве са овим огромним човеком и победи, добио би 100 круна. Наравно, Пипи се одмах пријавила. Директор је покушао да је спречи, али она је зачас прескочила ограду и оборила снагатора на простирку. Адолф је скочио црвен у лицу, ухватио Пипи око струка, али није успео ни да је помери. Она се за час ослободила његовог стиска и Адолф је поново био на леђима на простирци. Аника и Томи су одушевљено скандирали Пипино име, а то су прихватили и остали гледаоци. Када се снагатор и трећи пут залетео, Пипи га је подигла високо у ваздух и бацила на простирку. Пипи је била победник, а Адолф је кукавички

побегао. Директор циркуса је морао да уручи Пипи 100 круна као победнику. Она је одбила да узме новац, јер паре за њу нису представљале никакву вредност. У ствари, она је знала само за златнике, а није се разумела у сребрне новчиће и паре у папиру. Пепа се, на крају, уморила од циркуса, па је остатак циркуске представе (пајаци, гутаче сабље и људе са змијама) преспавала. Аника и Томи су били презадовољни посетом циркусу и сложили су се да је у циркусу Пепа била најбоља.

Читајући ову књигу схватила сам колико је дивно бити дете. Волела бих да и ја један дан уживам у друштву Пипи Дуге Чарапе, у њеним авантурама. Научила сам да се многе важне ствари могу научити ван куће и школе, у безбрижној игри са другом децом у природи. Уживала сам у читању ове духовите, маштовите и занимљиве књиге.

Ученица: Ана Докмановић II / 3
ОШ: "Деспот Стефан Лазаревић"
Миријево, Београд
Учитељица: Сања Ђекић